

Zarzuty i główne argumenty

W braku przepisów prawa Unii w tej dziedzinie, do państw członkowskich należy określenie warunków proceduralnych skarg wnoszonych celem dochodzenia praw przysługujących obywatelom na mocy prawa Unii. Jednakże, owa autonomia procesowa jest poddana poszanowaniu zasad skuteczności i równoważności oraz innych, ogólnie stosowanych zasad prawa, takich jak zasada pewności prawa i zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań. Sekcja 107 Finance Act 2007 nie uwzględnia tych zasad i w związku z tym jest niezgodna z art. 4 ust. 3 TUE.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep (Niderlandy) w dniu 12 grudnia 2013 r. — H.J. Mertens przeciwko Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

(Sprawa C-655/13)

(2014/C 78/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep.

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: H.J. Mertens.

Druga strona postępowania: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 71 ust. 1 lit. a) pkt i) rozporządzenia nr 1408/71⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że jest z nim niegodne, aby pracownik przygraniczny, który bezpośrednio po zakończeniu zatrudnienia w pełnym wymiarze godzin u pracodawcy w państwie członkowskim podjął zatrudnienie u innego pracodawcy w tym samym państwie członkowskim w mniejszym wymiarze godzin, był uważany za częściowo bezrobotnego pracownika przygranicznego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego w stosunku do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, Dz.U. L 149, s. 2.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 13 grudnia 2013 r. — Surgicare — Unidades de Saúde S.A. przeciwko Fazenda Pública

(Sprawa C-662/13)

(2014/C 78/06)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Surgicare — Unidades de Saúde SA

Strona pozwana: Fazenda Pública

Pytanie prejudycjalne

Czy jeżeli organ podatkowy podejrzewa praktykę stanowiącą nadużycie zmierzające do uzyskania zwrotu podatku VAT, przy czym prawo portugalskie przewiduje uprzednie obowiązkowe postępowanie mające zastosowanie do praktyk stanowiących nadużycie w dziedzinie podatków, należy przyjąć, że takie postępowanie nie ma zastosowania w dziedzinie podatku VAT z uwagi na wspólnotowe pochodzenie tego podatku?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht München (Niemcy) w dniu 30 grudnia 2013 r. — Fliesen-Zentrum Deutschland GmbH przeciwko Hauptzollamt Regensburg

(Sprawa C-687/13)

(2014/C 78/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fliesen-Zentrum Deutschland GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Regensburg

Pytanie prejudycjalne

Czy rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 917/2011 nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz płytek ceramicznych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej ⁽¹⁾ jest ważne?

⁽¹⁾ Dz.U. L 238, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Mercantil n° 3 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 27 grudnia 2013 r. — Gimnasio Deportivo San Andrés, S.L., pozostali uczestnicy postępowania: Gemma Atarés París i Agencia Estatal de la Administración Tributaria

(Sprawa C-688/13)

(2014/C 78/08)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Mercantil n° 3 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gimnasio Deportivo San Andrés, S.L.

Pozostali uczestnicy postępowania: Gemma Atarés París i Agencia Estatal de la Administración Tributaria

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy gwarancję, że przejmujący, który nabywa przedsiębiorstwo w upadłości lub jednostkę produkcyjną tego przedsiębiorstwa, nie odpowiada za zadłużenie wobec instytucji zabezpieczenia społecznego powstałe przed przysądzeniem jednostki produkcyjnej lub za zadłużenie wynikające ze stosunków pracy, jeżeli postępowanie upadłościowe powoduje uruchomienie ochrony co najmniej równorzędnej do tej, która jest przewidziana w dyrektywach wspólnotowych, należy rozumieć jako dotyczącą wyłącznie zobowiązań bezpośrednio związanych z umowami o pracę lub stosunkami pracy, czy też, w kontekście pełnej ochrony praw pracowniczych i utrzymania zatrudnienia, gwarancja ta powinna obejmować również zobowiązania pracownicze lub zadłużenie wobec instytucji zabezpieczenia społecznego powstałe przed przysądzeniem własności osobie trzeciej?
- 2) W tym samym kontekście gwarancji praw pracowniczych, czy nabywca jednostki produkcyjnej może uzyskać gwarancję sądu prowadzącego postępowanie upadłościowe i dokonującego przysądzenia nie tylko w odniesieniu do uprawnień wynikających z umów o pracę, ale również innych powstałych przed przysądzeniem długów, które

mógł mieć upadły podmiot wobec pracowników, których stosunek pracy został już wcześniej rozwiązany, lub wcześniejszego zadłużenia wobec instytucji zabezpieczenia społecznego?

- 3) Czy ten, kto nabywa przedsiębiorstwo w upadłości lub jego jednostkę produkcyjną, zobowiązując się do utrzymania wszystkich lub niektórych umów o pracę i przejmując wynikające z nich zobowiązania, uzyskuje gwarancję, że nie będzie można żądać od niego spełnienia lub przeniesienia na niego innych zobowiązań zbywającego związanych z umowami lub stosunkami, w które wstąpił, w szczególności zobowiązań pracowniczych w postaci zadłużenia wobec instytucji zabezpieczenia społecznego[?]
- 4) Reasumując, czy dyrektywę 23/2001 ⁽¹⁾, w części dotyczącej przenoszenia jednostek produkcyjnych lub przedsiębiorstw, co do których w trybie sądowym lub administracyjnym orzeczono niewypłacalność i likwidację, można interpretować w ten sposób, że zezwala ona nie tylko na ochronę umów o pracę, ale także na udzielenie zapewnienia, że nabywca nie będzie ponosił odpowiedzialności za długi powstałe przed przysądzeniem danej jednostki produkcyjnej[?]
- 5) Czy redakcja art. 149 ust. 2 Ley Concursal Española (hiszpańskiej ustawy –prawo upadłościowe) w części dotyczącej przejścia przedsiębiorstwa stanowi przepis prawa krajowego wymagany przez art. 5 ust. 2 lit. a) dyrektywy 23/2001 w celu zapewnienia skuteczności wprowadzonego wyjątku[?]
- 6) Jeśli tak, to czy wydane przez sąd w postępowaniu upadłościowym postanowienie o przysądzeniu zawierające wspomniane gwarancje i zabezpieczenia powinno w każdym wypadku wiązać pozostałe sądy lub być wiążące w postępowaniach administracyjnych, które mogą zostać wszczęte wobec nowego nabywcy w odniesieniu do długów powstałych przed datą nabycia, co oznaczałoby, że art. 44 Estatuto de los Trabajadores nie może pozbawić skuteczności postanowień art. 149 ust. 2 i 3 LC[?]
- 7) Jeżeli, przeciwnie, należałoby uznać, że art. 149 ust. 2 i 3 LC nie wprowadzają wyjątku, o którym mowa w art. 5 dyrektywy [2001/23], to czy Trybunał Sprawiedliwości może wyjaśnić, czy system przewidziany w art. 3 ust. 1 tej dyrektywy odnosi się wyłącznie do wynikających z istniejących umów praw i obowiązków o charakterze stricte pracowniczym, co oznaczałoby, że w żadnym razie na nabywcę nie zostają przeniesione prawa i obowiązki takie jak te wynikające z opłacania składek na ubezpieczenie społeczne, czy też inne zobowiązania związane z umowami o pracę, które zostały rozwiązane przed wszczęciem postępowania upadłościowego[?]

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejścia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów (Dz.U. L 82, s. 16 — wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. 4, s. 98).